

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérlegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

50. szám.

Brassó, Szombat, május 1-én.

II. évfolyam 1886.

Helyi kiállítás.

A brassói iparegylet (Gewerbeverein) az idei nyár folyamán mintegy hónapra terjedő ipar-kiállítást fog rendezni a városi áruházban (Kaufhaus).

A kiállítás morális és materiális hasznát minies miért fejtegetnünk. Volt alkalmunk nem egyszer erre reámutatni. Felesleges tehát azt is bővebben hangsúlyoznunk, hogy a nevezett iparegylet rendkívül nagy szolgálatot tesz ezzel városunk iparának és iparos osztályának.

E kiállítás teljesen lokális jellegű lesz; tükörképét kívánja adni Brassó város iparának. Brassó városa — mint ezt annak idején tüzetesen kimutattuk — az országos kiállításon oly gyönyörűen volt képviselve, mint Budapest után az országnak egyetlen városa sem. E szép siker buzdítólag hatott az iparegyletre s különösen annak elnökére, Dück József urra, a ki e helyi kiállítás eszméjét felvetette.

Dücker ur egyáltalában e téren nem kicsinylendő tevékenységet fejtett és fejt ki. A romániai vámszerződés dolgában is a kormány neki igen nagy hasznát vette. Bár ne is elegetnének másba, hagyná a politikát avatottabaknak s érvényesítené ismereteit s tapasztalatait az ipar terén, melyen legalább nagy hasznára lehetne polgártársainak s anyavárosának. — Helyi kiállítás rendezése a legszerencsésebb eszme volt. Hordereje ennek megbecsülhetetlen.

Brassó város összes iparágai képviselve lesznek ott. Egy csarnokba lesz összegyűjtve minden itteni ipartermék. Minden iparos törekedni fog túltenni a másikon. Ez iniciativa lesz egy nemesebb versenyre. Mindenki az általa előállítható legjobbat fogja kiállítani.

Meg fogjuk ismerni első sorban önmagunk, hogy mit termel saját városunk s ezt megtudja a vidék, mert kétségtelen, hogy a kiállítást a vidéki közönség tömegesen fogja látogatni.

A kiállítási bizottságnak pedig gondja lesz arra — sőt értesüléseink szerint ez irányban talán tett is már lépéseket — hogy e kiállítás megtekintésére Romániából is jöjjenek be kereskedők. Ennek pedig az az igen nagy haszna leendő, hogy a romániai kereskedő meggyőződést szerezve iparunk versenyképességéről minden tekintetben, saját érdekéből is vissza fog jönni Brassóba s a mit csak lehet, itt fog fedezni. Ez legalább a legvalószínűbb.

Óhajtható tehát, hogy ezen kiállítás a leg-

teljesebb sikert arassa. Azonban ez iránt nagy aggodalmunk van. Nem mintha nem bíznánk talán városunk iparos elemében. Ez nem áll. Mi ismerjük az iparos osztályt, becsüljük is. — Egy másik ok az, mely aggodalmunkat táplálja.

A szász iparosok részéről nem tartunk semmitől. De tartunk a körülbelől ép oly számú — ha nem nagyobb — magyar és román iparos elemtől. Az iparegylet választmánya egy megbocsáthatatlan hibát követett el, mely, ha jóvá nem teszi, alkalmas a kiállítás sikerének lerontására.

A kiállítás általános iparkiállítás kíván lenni. Máskép nem is lehetséges, nem is volna értelme. A rendezőség nem a szász iparosok termelőképességét akarja bemutatni, hanem a város össziparát egész nagyságában. S mégis megfélekedett az iparegylet választmánya egy fontos körülményről. Nálunk nemcsak német, hanem igen nagyszámú magyar és román iparosság van, mely iparában kitűnő készütséggel bír. Ezek mellőzve érzik magokat a kiállítás zárólag német felhívás által. Legnagyobb része nem is tud németül s kézhez kapva a német felhívást, minthogy Dücker a szász-német néppárt elnöke van aláírva, kiről mindenki tudja, hogy a szászok egyik legfőbb vezetője, politikai dolognak véli s egyszerűen félreteszi. — Ha azután hall valamit a rendezendő kiállításról, megütközve áll elő, hogy ő erről mit sem tud.

Csak a napokban volt e sorok írójánál néhány magyar iparos, információt kérendő a kiállítás dolgában. Természetesen mi is csak hallomás után adtunk információt, mert a rendezőség jónak látta ezen ügyben lapunkat teljesen nem létezőnek venni s még annyira sem méltatott, hogy egy felhívást küldött volna be. Mi azonban tulteszszük magunkat ezen vagy korlátoeltságon, vagy egyoldalúságon s buzdítjuk ennek dacára is az iparosságot, hogy a kiállítás sikerét minden rendelkezésére álló erővel biztosítsák.

A kiállítási bizottság pedig, ha csakugyan teljes sikert akar aratni, — a mi iránt kétség fenn nem foroghat — fogadjon el tőlünk a jó ügy érdekében egy tanácsot. A magyar és román iparos elem sokkal nagyobb kontingens, semhogy azt oly könnyen lehetne mellőzni s ily alkalmakkor nélkülözni. Azért, ha azt akarja,

hogy ezek a kiállításban részt vegyenek, ne sajnáljon egy kis költséget s adjon ki a magyar iparosság számára magyar, a román iparosoknak román nyelven szerkesztett felhívást s hozzácsatolt bejelentési íveket.

Legyenek meggyőződve, hogy ezzel az ügynek rendkívül sokat használnának. Az illető saját nyelvén elolvasná azt, meggyőződne a terv üdvös s hasznos volta felől s bizonyára részt venne annak végrehajtásában. Ezt különben a magyar és román ajku iparosság joggal el is várhatná a rendezőségtől.

Még egy volna. A rendezőség kijelölt a bejelentésre vonatkozó felvilágosítások stb. megadására egy kilencz tagu bizottságot. Mind a kilencz, különben kifogástalan egyének, szász. Itt ismét megfélekedtek arról, hogy a magyar ember szívesebben megy a magyarhoz, a román románhoz tudakozódni, tanácsot és felvilágosítást kérni, mint egy előtte esetleg teljesen ismeretlen egyénhez. — Pedig vannak az iparegyletnek tudtunkkal igen derék, e testületnek éppen nem hátrányára váló magyar és román tagjai is. Ezek közül kellett volna legalább egy-egy tagot abba a bizottságba beválasztani. Ez bizalmat keltett volna az iparos osztályban az ügy iránt — s ezzel elég lett volna téve a különféle kíváncsalmaknak s óhajoknak is.

Még nem késő azonban. Az idő még nem éget. Gondolja meg ezeket az ügy érdekében a rendezőség.

Iparosainkat pedig addig is figyelmeztetjük ezen reájuk nézve is fontos ügyre. Saját jól felfogott érdekeik követelik, hogy a kiállításban mennél tömegesebben részt vegyenek, becsületet szerzendő maguknak, a magyarságnak s e nemes városnak. Magára a kiállításra alkalmilag még visszatérünk.

Kereskedelmi szerződés Romániával. Mind a két kormánynak képviselői és pedig magyar részről Mihailovits osztálytanácsos, Thuróczy pénzügyi főtanácsos, fővámbivatali igazgató és Fuhrmann segédfogalmazó — osztrák részről báró Kalchber osztálytanácsos április hó 30-án a személyvonattal városunkon keresztül utaztak Bukarestbe, hogy ott a Romániával megkötendő kereskedelmi szerződés ügyében a részletes tárgyalásokba bocsátkozzanak. E tárgyalások legalább is két hetet fognak igénybe venni. Ezen tárgyalások eredményét feszült figyelemmel várja egész Erdély közönsége.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

A „zsunik.”

VII.

Flandriában a tengerparton feküdt egy város, melynek neve Hameln volt. Ezt a várost amaz időben a régi németek lakták, mind előrelátó s vigyázva cselekvő emberek, kik egy fillért kétszer néztek meg, mielőtt kezükből kiadnák. — Salamon király halála után vagy száz és egynehány évvel történt vala, hogy a nevezett Hameln várost a patkányok s egerek nagy sokasága lepte meg és bár mindent elkövettek a hamelniaiak, hogy e nagy csapástól megszabaduljanak, mégis a sok kísérlet az undok férgek kipusztítására hosszú ideig eredménytelen maradt.

Ekkor egy férfi érkezik a városba, külseje után ítélve egy szegény hegedűs, ki midőn a hamelniaiak panaszait hallá, vállalkozott rá, hogy száz pengő forintért megtisztítja a várost a kellemetlen vendégektől. A város böcs urai összegyűltek a tanácsházban, hogy az ajánlatot megfontolják s fölötte szélteben-hosszában tanácskoznak. A több órai értekezés azon határozattal végződött, hogy a hegedűsnek a száz forint kiszolgáltatassék, kit is ennek következtében felszólítottak, hogy hát váltsa be ígérteit s tisztítsa meg a várost az egerektől.

Ezt a jövevény meg is tette és pedig egy igen egyszerű s éppen ez egyszerűségért csodálatos módon Hameln utcáit hegedűve keresztül-kasul járta s a hol csak elment, minden szögletből, minden buvóhelyről és lyukból előbe sereglett a sok patkány és egér s kö-

vette őt, bármerre ment is. Miután a hegedűs ezen módon Hameln minden utcáján végig vonult s minden férget előcsalt, hosszú kíséretével a tengerpartra ment, a hol is olyan ügyesen tudta azt rendezni, hogy az egerek a tengerbe szaladtak s nyomorultul ott veszték mindnyájan.

Végzett munkája után fizetését követelte az idegen férfi, de Hameln város böcs atyái úgy találták, hogy a kialkudott összeg egy kis hegedűlésért mégis igen sok s néhány rongyos garassal akarták kielégíteni. A hegedűs azonban nem hagyta magát kicsufolni s a kínált pénzt az urak szemei közé vágta, mialatt szentül megesküdött, hogy szőszegésüket drágán fogják megfizetni s a hálátlanságot keservesen megbánni.

Szavát hiven meg is tartotta és pedig mindjárt a rákövetkező nap, a mikor is minden utcát ismét keresztüljárta, most azonban nem az egereket, hanem a város összes gyermekeit csalva elő a hegedűsözval, kik mindenütt sarkában voltak s mintha csak lépteihez lennének kötve, dehogyan váltak volna el tőle, sőt a gyermek csapat mind nagyobb-nagyobb lön s hiven követte az előlmenő hegedűst. E fölött nagy riadalom s jajveszékés támadt az öregek között, de már késő volt; a hegedűs nem engedett a rimázkodásoknak, szigorú kéréseivel most már nem ismert könyörületességet s nem lágyíthatta meg az anyák siránkozása, hanem csak folytatta utját tovább és tovább, ki a városból, követve a gyermekek által, s midőn a városon kívül voltak, egy barlangba vezette be őket, hol aztán úgy eltűntek mind, hogy a hamelniaiak közül soha senki sem látott többé egyet sem.

A hegedűs a hamelni gyermekekkel a föld alatti üregben tovább folytatta utját, Iolyton hegedűlve. A gyermekcsapat követte őt s egy árva kis egérkét, mely a tegnapi katasztrófától csodálatos uton megmenekült, de ma a hegedűsóra szintén előkerült s a hegedűs kísérője lön, és melyet a gyermekek megfogni szerettek volna. Így vándorolt a menet hosszú ideig a föld alatt, elől a hegedűs utána az egérke s ezt követve és megfogni törekedve a gyermekek.

Ki tudja, mennyi ideig folytatták volna ilyen módon földalatti utjokat, ha a kis egér egy nyílást föl nem fedez vala, melyen azonnal ki is suhant; a hegedűs és a gyermekek utána siettek s ime egyszerre csak a szabad ég alatt találták magukat egy hatalmas cserfa tövében, mely egyedül állott a sűrű bükkök között. Az egérke a cser körül szaladgált, a gyermekek utána; a hegedűs elállta a gyermekek utját, hogy az egeret ne foghassák meg, mire a gyermekek felkiáltottak: „takarodjál te ördög!” és így történt háromszor. Midőn a gyermekek harmadszor is körülfutották a cserfát s az utjokat elzárni akaró hegedűsnek harmadszor kiáltották: „takarodjál te ördög!” — ekkor a hegedűs a kis egérrel együtt úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el; hirtelen nagyot csattanva, a cserfa ropogva hasadt kettéfelé s a földre zuhanva, ott fénylik gyökerén egy korona, — Salamon király arany koronája, — mely a hamelni gyermekeket hirtelen egy kincs birtokába segíté s körös-körül a föld uralkodóivá tette.

... A gyermekeknek azonban nagyon sokáig kellett vándorolniuk a föld alatt, mert már nem

Külföld.

A görög kérdés megoldása.

Athén, ápr. 28. A Havas-ügynökség jelenti: Az ultimatum átnyújtása és utána a nemzetközi hájoraj megjelenése nagy és veszélyes izgatottságot keltett. A nép azt követeli, hogy a kormány, főleg miután Görögország elfogadta Franciaország tanácsait, szálljon szembe az öt hatalmasság igazságtalan presziójával.

Tegnap este a nemzeti liga köre gyűlést tartott, melyen hazafias beszédek tartattak s mely oly értelmű határozatokat hozott, hogy a kormány és a nemzet fölhívandó, hogy a lefegyverzést mindaddig ne fogadatosítsa, míg Görögország az ultimatum nyomása alatt áll.

Az kétségtelen, hogy az öt hatalmasság magatartása következtében a helyzet rendkívül súlyossá vált. Ha az ultimatum vissza nem vonatik, komoly zavargásoktól tartanak. A kormány leköszönése a helyzeten mitsem változtatna. Remélhető, hogy a hatalmasságok nem akarják a görög népet és kormányt kétségbeesett elhatározásokra kényszeríteni.

Páris, ápr. 28. A „Matin“ azt állítja, hogy Delyannis a hatalmakhoz intézendő körlevelében kijelenti, mikép a király le fogna mondani, ha a hatalmak a leszerelés tekintetében teljes akció szabadságot nem engednek Görögországnak. — Ugyancsak a Matin hire szerint a szultán köszönetét fejeztette ki Franciaországnak a görög kormánytól való közbenjárásért.

London, ápr. 28. A hatalmak hír szerint mind azon nézetben vannak, — hogy a Görögországra gyakorolt nyomással csak akkor lehet felhagyni, ha a leszerelés legnagyobb részt már végre lesz hajtva. Ha pedig Görögország tovább is makacsodnék, úgy összes kikötői zároltatni fognak.

Román lapszemle.

Régi és mégis mindig ugyanaz a divat, hogy ha valamely fiatal ember valamely leányos háznál egyszer-kétszer megfordul, a világ szája azonnal összeházasítja a fiatalokat a nélkül, hogy ők még csak gondolkodtak volna is a házasság felől.

A kolozsvári »Ellenzék« nem régen egy-két látogatást tett a szebeni német lapnál, hol — szívből vagy szívből, ezt ők tudják — szíves, udvarias szavakkal fogadták s íme, a világ, akarom mondani: a falu szája — Gura satului — a »Tribuna« már ha nem is a lakadalomról, de a kézfogásról vezérezkzik a szabadelvű vagy kormánypárt és az erdélyrészi szász nemzeti párt között! Mindennapi csunya szokás az is, hogy a mátkásságra, lakadalomra készülöket elkezdik az irigy nyelvek kéz alatt rágalmazni s addig pletykálnak, míg czélt nem érnek s akkor aztán övék a világ. »Nem megmondottuk-e, hogy nem egymásnak valók! Mi lett volna belőlük, ha mi bele nem szönlünk! Szerencsétlen, boldogtalan lett volna mind a kettő! Most már rajtunk a sor, hogy új viszonyokat kezdjenek a megmentett ifjú szívek!

Ilyen pletyka-szeretet vállalt magára a szebeni »Tribuna« csak hírére is annak, hogy a szabadelvű és a szász nemzeti párt még kezdet foghatnak egymással és a románkucza még pártában fognak maradni.

Hirét hallván e két párt egymáshoz való közeledésének, elismeri, miszerint volt arról tudomása,

hogy Brennerberg főispán ezt előkészítette; de ő, míg a főispán élt, nem akart szólni, mert az ő meggyőződése szerint *jónak kellett lenni annak az ügynek, amelyért a néhai főispán fáradozott.* — Hát most a főispán halála után? Most egyetlenegy dolgot kér a »Tribuna« a szászoktól: ne áldozzák fel, ne mondjanak le nemzeti fejlődésükről, ne fogadjanak el olyan állást, melyben kulturális egyediségüket többé meg nem őrizhetik, ne azonosítsák magukat a magyarokkal.

Ettől azonban most még nem fél a »Tribuna.« A szabadelvű és szász nemzeti pártok egymáshoz való közeledése *politikai siker fogna lenni* — ar fi un succes politic. — No hát ez nem tetszik a »Tribunának.« Miért? Mert a románok sokkal nagyobb területen vannak szétszórva, hogy sem abban az ábrándban élhetnének, hogy ezen államra román jelleget üthetnének, román nationális állam soha sem lesz ebből. Hát milyen? Hát polyglott s már aztán ennek a soknyelvű államnak a fenntartásában a románoknak nagy, fontos szerepük van; mert a »Tribuna« szerint minden okos ember előtt világos, hogy a magyar államban komoly küzdelemről csakis a román és magyar elem között lehet szó. A németek kevesen és szétszórva vannak, a szlávok bár sokan vannak, de sokfélék, a románok pedig közel három millió tömör népség a Kárpátokon és ezek völgyében a hatalmas(?) kulturális támaszszaal birnak a Kárpátokon tuli testvérekben. Ők vannak tehát arra hivatva, hogy ennek az államnak sok nyelvű jellegét fenntartsák; a többi nem magyar elemek súlypontját képezzék a magyar korona alatt.

Azonban nekik is szükségük van az olyan nem magyar elemekre, a melyek nemzeti egyéniségüket megakarják tartani. Hogyan, mi módon akarják megtartani, ez a »Tribunát« nem feszélyezi, csak hogy megtartsák. Épen ezért aggasztja a Tribunát a horvátok magatartása, kik a magyar királyságtól el akarnak szakadni. Aggasztják a tótok, ruthének és németek, kik nem állanak erős lábra, sőt folytonosan veszítik iskoláikat, de nem aggasztja a szászok, ha nemzeti fejlődésük biztosítása érdekében *még a magyarokkal is egyesülnek.* Hanem aztán a szász elem érdekében történjék ám ez, nem pedig néhány szász érdekében.

A kormány nem sietne békére lépni a szászokkal, ha a románok nem állanának közben. És még is politikai sikere van annak, a románokra nézve is, ha a kormány végtére belátja, miszerint a magyar állam és a magyar nép — tehát csak poporulu! — érdekében áll az, hogy a szászok kívánságait megfontolja. Igen, de a »Tribuna« attól félti a szászokat, hogy mint oly sok izben, most is megfogják csinálni a szászokat. Igaz, hogy nagy dolog az ellenzékeskedés s lehet, hogy a szászok nem bírják továbbra is az ellenzékeskedést. Tegyenek érdekeik szerint, csak ne rakják le kegyelemre fegyvereiket! Ezt így kell érteni: »Ne béküljete ki a szabadelvű párttal, mert mi lesz akkor belőlük! Még azt fognák izenni Romániából, hogy legyen eszünk nekünk is, ne támaszkodjunk nádszálra, hanem férjünk meg abban a szép Magyarországon, melylyel Románia békében óhajt élni.« Pedig ez meg fog történni. De, hogy meg ne történjék, azért jó lesz, a szászok és magyarok közötti közeledést lepletykálni. Tudja Pál, mit kaszál!

Érdekes ennek a cikknek a fináléja is. »Századok óta élünk, — t. i. a románok és szászok —

ezen a darabka földön — talán a királyföldet érti — és sok ideig állottunk egymással harcban, de csak kevés ideig békében. Mindamellett mi és a szászok is meggyőződhattunk, hogy mind a kettőre jobb volt, midőn békében éltünk.« Például a magyar alkotmány felfüggesztése idejében ugy-e bár? »Éljünk tehát ennek utána is mind csak így.« — Hát ez igen okos tanács, hogy békében éljenek egymás között; de ne feledje sem az egyik, sem a másik, hogy Magyarországon egyedül a magyar alkotmány biztosítja a belbékét a nemzetségek számára is és nem az vesz a folyóba, mint a »Tribuna« czigánya, a ki a magyar alkotmány előtt feltétlenül meghódol, hanem azt sodorják el a hullámok, a ki azokkal szembe uszik

Czenkalji.

A román irredentizmus.

II. J-től.

(Folytatás.)

Bogdán (1454—55.) István, jó Sándor fia, 1448-ban Román Eliás fia által lefejeztetvén, Sándor többi fiai és rokonai közt tíz évig folytak a legvadabb harcok. Valamennyi keresett és talált segélyt a lengyeleknél, vagy a nyers erőszakban. Ezen viharos idő alatt egy Sándor, valószínűleg Eliás fia, Bogdán, a később felmerült Nagy István apja és Aaron Péter kormányozták az országot.

Azt tartják, hogy Bogdán természetes fia lett volna jó Sándornak. A korona nehéz küzdelmekbe került neki elődjével, Sándorral s ennek szövetségeseivel, a lengyelekkel. Ezután két évig uralkodott és viszonyba lépett a törökökkel; de 1455-ben egy Aaron Péter ellen elvesztett csata után, az utóbbi által lefejeztetett.

Aaron Péter (1456—58) szintén csak két évig uralkodott. Egyik csatában elnyerte a koronát, egy másikban elveszté Nagy István ellenében 1458-ban. A törökökkel való békét 1456-ban évi 2000 arannyal vásárolta meg.

Nagy István (1458—1504) uralkodása képezte Moldvaország fénykorát s ezen fejedelem fölülmulta összes elődei és utódait.

Az éles elméjű, makacs, ravasz, a hadviselésben tapasztalt, hajthatatlan és erélyes férfiú ugy a maga, mint Moldvaország nevének is tudott tiszteletet szerezni. Hadseregét sok belátással és bölcsességgel szervezte. Ugy mint elődei, ő is elismerte Lengyelország fennhatóságát. De a midőn észrevév, hogy a lengyel királyok országa bekebelezése után törekednek, seregeiket ismételtén megverte és 1497-ben északi Moldvában a kozimineri erdőben aratott nagy győzelme után — Albert lengyel király ellen, — a lengyeleket béke- és kereskedelmi szerződés kötésére kényszerítette.

Vannak román írók, kik a források megnevezése nélkül állítják, hogy István vajda Corvin Mátyás seregeit Baia mellett 1466-ban és Szkeiánál 1486-ban megverte. Erről azonban a német és szláv történészek mit sem tudnak; de arról igen, hogy Moldvaország 1467-ben, miután fellázadt, Mátyás király által hódolásra kényszerítettett, az állítólagos vereség — úgy látszik — nem igen fogott a magyar hadseregen.

Majd később kedvencz terve, Moldva- és Oláhország egyesítését megvalósítandó, Mátyás és I. Ulászló magyar királyok közvetítése mellett, a lengyel királyokkal kibékülvén, Oláhországba berontott, Kibia várát, az ország egy részét Bukarest fővárossal elfoglalva, az oláh vajdát, a szép Radut, futásra kényszeríté.

Ez utóbbi csakhamar visszatért egy török-katáro- és oláhokból álló nagy hadsereggel; de István a Szolimán basa által vezényelt sereget 1475-ben magyar segélycsapatok támogatása mellett Magyar Balás vezérlete alatt, Rakovánál megverte. De erre hirtelen megfordult a hadiszerencse; több nagy nyereség után, különösen 1476-ban Razboieni mellett, jónak látta, a putnai kerület átengedése mellett Raduval békét kötni, 1479-ben magyarokkal és lengyelekkel egyesülve, újból harczolt a törökök ellen. A rebniki (Bukovina) csatában 1481-ben a törökök visszaszorítottak. 1484-ben új harcrai voltak II. Bajezid ellen, ki Kiliát és Akjermant elfoglalta. Az 1479-ben az országba berontott Albert lengyel király seregét majd teljesen tönkre tette.

Végül belátván, miszerint az erők ily roppant megfeszítése a kis országot mulhatatlanul tönkre juttatná, fiának és utódának, Bogdának, azt tanácsolá: egyezkedjék ki leghatalmasabb és legveszélyesebb szomszédjával.

A hős 1504. július 2-án elhalálozván, követte fia Bogdán (1504—17.) Ez 1513-ban megkötötte Szelim szultánnal az első kapitulációt, mely szerint Moldvaország Törökország fohatósága és védelme alá jutott s kötelezte magát évenként adó fejé-

voltak többé gyermekek, hanem felnőtt férfiak s deli nők.

Azonnal birtokukba vették tehát a koronát és ennek erejénél fogva köröskörül a földet s építettek itt maguknak egy büszke várost, melyet a talált kincs emlékére »korona-városnak« (Kronstadt) neveztek el, — ez a mai Brassó.

Igy olvasta ezt egy román egy régi kronikában, mely a tanácsházánál őriztetett vala és ettől aztán megtudták a többiek is.

Egyidejűleg elterjedt az a hír, hogy a régi korona maradványai még a tanácsházban őriztetnek s most már hitték a románok, hogy a város az övék lesz, ha egy husvét-szerdán sikerülne nekik a városba benyomulni s a tanácsházat háromszor körüllovalogni.

Tehát a régi szokással nem hagytak fel s a »zsunik« arra törekedtek, hogy husvétszerdai levonulásuk alkalmával a városba behatoljanak s a tanácsházat körüllovalogják. A szászok azonban ezt megtudták hiusítani, mert a város kapuit mindannyiszor erősen elzárták s volt rá gondjuk, hogy a hivatlanoknak a tanácsházig való előnyomulást meg ne engedjék.

Később, midőn a románok is üléssel és szavazattal bírtak a város atyái között, meggyőződhettek, hogy az egész tanácsházban nyomra sem található Salamon király koronájának s ezóta fel is hagytak a gondolattal, hogy a tanácsházat körüllovalogják. A szászok is el kezdték később a város kapuit lerontani.

A régi szokás ideje lejárt. Ma már nem a város

véletlen szerencse az uralkodó; tudomány, munka és szorgalom, ezek korunk uralkodó erői s a hatalom azoknak jut, kik ezen emeltyül használni tudják.

Ime a »zsunik«-ról fenmaradt népmonda, mely még különféle alakban él a nép ajkain.

Hogy a Salamon király haláláról fenmaradt hagyományok egyike a mondához némi alapul szolgál, az nem csodálható, bár vannak mondáink, melyek a király halálát másképen adják elő. Miután azonban a megtalált koronára okvellenül szükség van, hogy a »zsunik« szokását valami alapra visszavezessük, eként el kell ezt fogadnunk.

Hogy a Flandriából bevándorlott szászok mint a hamelni patkányfogó kísérete s mint gyermekek szerepelnek, kik hirtelen nagyra nőttek, azt szintén meg kell bocsátanunk a mondának, mert ez egyik lényeges körülmény a korona feltalálásához, mi nélkül az egész mese befejezetlen maradna. A szép mesét nem azért hallgatjuk meg szívesen, mintha az szent igazság volna, de mert érdekes. S azért sok oly részét az irt mondának, mely talán a valóság vagy valószínűség rovására van előadva, el kell fogadnunk, mert épen úgy nem volt ott közölünk senki jelen, ki azt megczáfolhassa, mint nem volt jelen az író, ki költői színekben tárja szemeink elé a régmúlt idők emlékeit, a mint azok képzeletében feltűnnek.

Rozsonlat János

ben 4000 aranyat, 24 sólymot és 40 lovat a portához beszállítottatni, de meghagyattak neki a fejedelmek szabad választása és az önálló közigazgatás, meg saját törvénykezés.

Voda Stephanitza (1517—27) uralkodásának első évében a lengyelekkel szövetségbe, de ennek gyakorlati hasznát nem tapasztalván, az apja által kötött egyezményt a szultánnal megújította. Miután a török hatalom rohamosan terjeszkedett, a moldva- és oláhországi fejedelmek nagy szerencsének tarthatták, ha az Ozmán birodalomba való bekebelezéstől menekülhettek és országaik látványos függetlenségét csak nagy ajándékokkal tudták megővni.

Raresch Péter († 1546-ban) Nagy István természetes fia két ízben foglalta el a trónt, míg végre nagyjai összeesküvés elől Erdélybe menekült, hol Zápolya János által elfogott. Ezalatt Szulejman Moldvaország fővárosáig, az akkoriban megerősített Szucsaváig előnyomulván, a fejedelem tekintélyes magán kincseit elvevén, Raresch Péter fivérét Lokusztá*) Istvánt (1538—40) az ország uralkodójává nevezte ki.

Ezt a román és szláv történetírók alattomos, ravasz és kegyetlennek mondják. A népet elviselhetlen adókkal terhelte. A törökök által elfoglalt Akerman várért jelentékeny területet átengedett. Az emiatt támadott zendülésben anyjával és fiaival együtt a pártütő bajárok által meggyilkoltatt.

(Folytatása következik.)

Küküllőmegye rovata.

Segesvár, 1886. ápr. 27.

— Apróságok. —

Tárgy nélkül nagyon bajos irni valamit. Sokat gondolkoztam, hogy miről tudósítsam a mi kedves „Brassó”-nk. Nagyon sajnálom, hogy a mi csendes városunkban közelebből nem történt semmi nevezetese, a mi levelem alapigéje lehetne és ily körülmények mellett még inkább fáj az, hogy én nem vagyok olyan híres író, miszerint a „semmiről” is tudjak sokat, jót és az igényeknek tökéletesen megfelelő irni.

A fillérestélyek, a folyó évre — értve fillérestélyi évet — októbertől áprilisig, — váratlanul, hirtelen véget értek. E hó 3-án volt az utolsó. A rendezőség még egyet akart rendezni, a melynek tárgya egyfelvonásos színmű és egy bezáró beszéd lett volna; de időközben Segesvárra magyar színészek jöttek, s hogy a közönség a színház látogatásától a színészek érdekében el ne vonassék, czélszerűnek vélte az estély megtartásától elállani.

Homokay színigazgató 10 előadásra nyitott bérletet és a bérlek száma tekintve az itteni magyarság kevés számát, elég nagy volt. Azonban miután a darabok megválasztásában az igazgató nem elég tapintattal járt el — a bérlet nagy részét úgynevezett vasárnapi darabokkal töltvén be — továbbá miután a szereplők nagy része sem igyekezett, vagy nem is tudott hivatásának megfelelni, nem sikerült egy második bérletet összeállítani, sőt a megtartott 10 előadás sem hozta ki a költségeket.

Elég sajnós; de megtörtént, hogy a társulatnak deficit hátrahagyásával kellett távoznia.

A jobbak közül egy pár tag visszamaradt s ezek felsegélése végett a műkedvelők szándékoznak egy estélyt rendezni. Az eredményről annak idején tudósításomat be fogom küldeni.

E lap olvasói előtt tudva van azon örömdetes esemény, hogy Segesvárt az ev. ref. egyház megalakult; tudva van, hogy templomot szándékoznak építeni. Szándékunk és reményünk egy része már beteljesedett a paplak és a templom helye már megvéve. Hiszszük s meg vagyunk győződve, hogy egy pár év alatt templomunk is felépül.

A miénk lesz' az a hely, hol
Dicsérjük Istenünket...
Hol buzgón imádkozva kérjük,
Hogy ne hagyjon el bennünket.

A miénk lesz' az a hely, hol
Hallgatjuk a szentírást...
Mely tanítja, hogy testvérként
Híven szeressük egymást.

A miénk lesz a hely, hol
Magyarul lesz az ének...
Magyarul mondunk halál a
Magyarok Istenének.

A miénk lesz az a hely hol
Népünk szívből így kiált...
Áld meg Isten szép hazánkat
S áld meg a magyar királyt!

Oh! áld meg Isten népünket
S hazánk minden hű fiát...
S mely szívből jött... Égnek ura
Oh! hallgasd meg ez imát!

Adj azoknak boldogságot,
Bőséget és gazdagságot...
A kik minket segítének,
Hogy felépült szent egyházad.

Áld meg tisztelt főpásztorunk
S add betelni mit akar...
Hogy legyen erős egyházunk,
Hogy legyen nagy a magyar!

Kilátásunk van arra is, hogy a megyeház építéséhez a nyáron, vagy tekintve, hogy a megvett házának lebontása és az anyagok beszerzése sok időt vesz igénybe, legkésőbb a jövő tavaszon hozzá kezdenek. Ideje is már, hogy Nagy-Küküllőmegyének is legyen megyeháza. Én óhajtom, hogy felépüljön; de még inkább óhajtom, hogy a megyének minden tagja, ki majd a megyeház nagy termében megtartandó gyűléseken, tanácskozásokban részt vesz, a magyar állameszme őszinte híve legyen, óhajtom, hogy a német, szász és román legyen jó hazafi, legyen érzékeny magyar, — szeresse a magyart, szeresse közös hazánkat, mert a „nagyvilágban e kívül, nincsen számunkra hely... áldjon vagy verjen sors keze... itt élünk, halnunk kell... itt együtt élünk kell!

Ugy legyen!

R. L.

A galicizai parasztlázadás.

A szocialisták világbontó mozgalmát ujabban Galicziában a parasztok követik. Csakhogy itt nem önálló mozgalommal, hanem mesterségesen szított lázadással van dolgunk. Hogy itt kinek keze működik, azt nem nehéz eltalálni. Legújabb jelentések szerint adhatjuk a következőket.

A husvétra várt parasztmozgalmak, a katonaság erélyes óvintézkedései folytán elmaradtak, de elfogtak és a tarnovi törvényszékhez beszállítottak négy embert, a kik a parasztságot lázították; ezek mindnyájuk oroszok, a kik határozottan megtagadtak minden fölvilágosítást arról, hogy Gácsországban miért tartózkodtak. Tarnov mellett egy paraszt házában lefoglaltak két láda kaszát.

Galiczia nyugoti részében azonban a husvétünnep alatt csakugyan voltak nagyobb parasztcsoportosulások.

Dobra és Kazina-Vielka közt a szombatról vasárnapra való éjjel sűrű tömegekben verődött össze a nép. Dobra és Kazina-Vielka (a galicizai transversal-vasut állomásai) közt a parasztok a pályátöltésre seregltek, sőt vagy száz főből álló csoport az indóház elé ment, — hogy mi czélból, egyelőre nem tudatik. Meglehetősen nyugodtan viselték magukat.

Időközben azonban arról értesítették a dobrai állomási főnökséget, hogy a pályatestre gyűlt parasztok a vasuti síneket föl akarják szedni s így a közlekedést megakasztani. Erre Limanowából (szintén vasuti állomás) azonnal egy szakasz sorhadi katonát és csendőrt rendelték Dobrába s ezek szétkergették a parasztokat. A Dobrába küldött rendőrbiztos ugyanekkor több egyént elfogott, kik mint kolompok szerepeltek a csoportosulásoknál.

Helyi és vidéki hírek.

Szomorú hírek érkeznek a vidékről. A száraz időjárás tönkreteszi a gazdák szép reményeit. Az örökös eső nélküli szeles időben a vetések teljesen kiszáradtak. Eső-eső kellene! Tegnap kissé eset is.

Személyi hír. Elischer József kir. tanácsos ur, a szebeni tankerület érdemeiben dus főigazgatója a budapesti értekezletről hazatérve, városunkba érkezett. — Ő nagysága a csötörtök esti vonattal érkezett városunkba és néhány napig itt marad, hogy a középiskolákat meglátogassa.

Menetrendváltás. Brassó és Predeal között május 1-ével ismét helyreállt a gyorsvonati közlekedés, csatlakozással a romániai gyorsvonathoz. — A 302. sz. vonat indul Brassóból reggel 5 óra 30 perczkor és érkezik Predealra reggel 6 óra 32 perczkor, a 301. sz. vonat indul Predealról este 9 óra 47 perczkor és érkezik Brassóba éjjel 10 óra 44 perczkor.

Magyar színészet. Polgár Gyula színtársulata holnap, vasárnap, este kezdi meg előadásait a Vigadó termében. Bemutató előadás lesz „Sári néni” népszínmű, — egy színpadi újdonság, mely a budapesti népszínházban nagy sikert aratott. Ajánljuk a színészeket t. közönségünk meleg pártfogásába.

Örülés. Stinghe helybeli román főgymnasiumi tanár a héten megőrült. A szerencsétlen tanárt kedden szállítják a szebeni tébolydába.

Lopás. Egy cigány s purdēja felhasználta egy szekely fuvaros álmát s lecsentek a kocsiról egy bundát. Ezt nézi a suszter-inas, fut rendőrlégény után. A dadét s purdáját sikerül elcsipni. A suszter-inas

nevet. A dade felesége rablónak, tolvajnak nevezi őt, — a dade sir, mert ő „böcsületes csigány,” — a rendőr kéréseket, bekíséri. Mindez csötörtök d. e. a Bolonyában.

Rablás. Mult számunkban említettük a Csik-Gyimesen legutóbb előfordult rablást. A derék csendőrség a furfangos rablónak nyomába jött s sikerült is Thiesz János derek őrsvezetőnek a tettest Gemán Miklós személyében elfogni, kinek fia — neszét vévén a dolognak — átszökött Moldovába. Az elrablott tárgyak egy patak mélyében egy rakás, kövekkel lenyomott fenyőágak alatt voltak elhelyezve. A tettest, kit a gyimes-bükki körjegyző kárára történt lopással (melyet annak idején közöltünk) is gyanúsítanak, átadták a csik-szeredai törvényszéknek.

Tűz. Höltyvény községben április 28-án délből tűz volt. Nicolaus községi jegyzőnek szilárd anyagokból épült, cseréppel fedett gazdasági épülete leégett. A lakó ház is igen nagy mértékben volt veszélyeztetve. Ugy látszik, itt bosszu szülte gyújtogatás esete forog fenn. — A kár meglehetősen.

Szeben. A nagy-szebeni magyar iparos ifjuság által az itteni „Római Császár” vigadó termében egy létesítendő „Magyar iparos ifjusági egyesület” alapítókének javára ápr. 26-án este előadás tartatott, előadván Kisfaludy Károly „A pártütők” című 3 felvonásos vágjátékát. A vigadó terme szoros zsúfolásig megtelt, az intelligencia is, különösen a honvéd tisztek részéről. Say Győző ezredessel, igen szépen volt képviselve, az összes bevétel 150 frtot meghalad. De meg is érdemelték az iparos ifjak a meleg pártfogást, mert úgy a férfiak, mint a nők várakozáson felül és anynyira jól játszottak, miszerint a jelen voltak közt talán senki sem volt, kit játékkukkal meg ne lepte volna. Végre felemlítendőnek tartom még azt is, hogy a „nagy-szebeni magyar műkedvelő társulat” két jeles tagja, Dezső B. Antal és Czampa Gusztáv uraknak, mint rendezőknek szíves fáradozásukért az iparos ifjuság meleg köszönetet mondott. Az előadás után hajnali 3 óráig kedélyes táncmultság volt.

Vilmos császár ajándéka a pápának. A berlini „National-Zeitung” hire szerint Vilmos császár igen értékes ajándékot küldött Schlözer által a pápához. Az ajándék művészileg dolgozott keresztből áll.

A kolera. Brindisiben ápril 26-iki déltől 27-iki délig 4 ember betegedett meg kolerában; halálos eset nem fordult elő. Ostuniban szintén négyen, Ercolóban pedig egy ember betegedett meg. A kolerában megbetegültek közül pedig egy ember meghalt.

Ingatlanok bírói árverése. Szászhermány község házában 1886. évi május hó 2-án délelőtti 9 órakor Erdélyi Mihálynak ingatlanai 277 frt kiküldési ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést bírósági kiküldött Langer Ede végrehajtó fogatosítja.

Közigazdaság.

Az „Anker” élet- és járadék biztosító-társaság április hó 15-én tartá meg 27-ik rendes évi közgyűlését gróf Zichy Ödön elnökielte alatt. Az 1885-ki üzletjelentés igen kedvező eredményeket s a biztosítási állomány folytonos emelkedését konstataja. A benyújtott ajánlatok összege 19.173,675 frt 76 kr tökére ment, melyből 16.414,224 frt 38 kr tökére bonyolított. A biztosítási állomány 1885. decz. 31-én 146.605,064 frt 45 kr töké volt, a mi az előbbi évvel szemben 7.340,246 frt 24 kr tiszta szaporodást jelent. A díjbevételek 3.572,033 frt 59 kr-ra mentek. A kamat bevétel pedig 468.034 frt 40 krról 561.166 frt 34 krra emelkedett. A túlélési csoportok és nyeménnyel egybekötött éleletesi biztosítások kamatbevétele 1.077,669 frt 62 kr volt. Halálozások, élet- és járadék-biztosítások és visszaváltott kötvényekért 1.105,271 frt 72 kr fizettetett, mely összegből visszabiztosítás útján 127.338 frt 31 kr visszatérített. Lejárt túlélési csoport-biztosítások után 4.242,835 frt s 8 kr fizettetett ki. A nyeménnyel éleletesre biztosítottak a töké 37³/₁₀% osztalékban részesültek s így biztosított 1000 frt helyett 1372 frt fizettetett. Az ingatlanok számlájából daczára a kedvező jövedelemnek hasonlólag a mult évhez 25.000 frt leiratott, mialtal ezen számla 1.410.270 frt 51 krra száll alább. Az értékpapir számla 2.533,979 frt 70 krt képvisel az 1885. decz. 31-iki állomány szerint, az ingadozások fedezésére 350.000 frt külön tartalék szolgál. A díjtartalékok s biztosítási alapok 11.726,884 frt 29 krról 12.917,742 frt 40 krra vagyis 1.190,858 frt 11 krral emelkedtek, a túlélési csoportok vagyona pedig 17.344,470 frt 31 kr tesz. A nyeménnyel halálesetre biztosítottak az évi díj 24%-kát kapják osztalékképen. A nyereség és veszteség számla 317.361 frt 28 kr egyenleget mutat. A választmány ajánlatára 12.361 frt 28 kr új számlára vitetik elő és az évi osztalék részvényenkint 275 frttal állapított meg. A tartaléktöke az alapszabályszerű összeg helyett 49.524 frt 17 krral emeltetett, mialtal 500,000 frt maximális összegre szaporodott, a mi a kibocsájtott részvénytöke 50%-ának felel meg, külön új tartalékba 47,975 frt 83 kr tétetett, vagyis összesen 97,500 frt. A felügyelő bizottság jelentésének meghallgatása után a választmányának a felmentvény megadatott és ajánlatai elfogadtattak. Élet-biztosításokra vonatkozó felvilágosításokkal ugyisintén díjkönyvescékkel a budapesti vezérigynökség Gizellatér 6. szám a. szolgál.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: Szterényi József.

*) Lokusztá-sáska. Ezt a melléknevet azért kapta, mert uralkodása alatt a sáska roppantul pusztított az országban.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 61./1886. t.lkvi.

(156) 1—1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint ügyvéd Zintz Gusztáv által képviselt Dengel Anna végrehajtónak Draser Georg végrehajtást szenvedett elleni 64 frt 40 kr tőke, ennek 1884. évi december 9-étől járó 6% kamata, 29 frt 30 kr eddigi és 8 frt 40 kr ezen kérvényért megállapított költségnek és 3 frt 15 kr felszámított eszményi bélyegek behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén levő Kis-Selyk községi 486. sz. telekjegyzőkönyvben A + 1—7. rendszám alatt 343 frt 83 kr-ra becsült ingatlanságra az árverezés elrendeltetik, és annak megtartására határidőül 1886. évi május hó 8-án délelőtt 10 órája Kis-Selyken a község házához kitűzetik.

Kikiáltási ár a bírói kiküldött által az adóbizonyítvány alapján minden telekkönyvi test után külön megállapítandó becsár, azonban az eladás a becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók, végrehajtató kivételével, tartoznak az egyenként kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papírban, avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. február hó 4-én.

A kir. járásbíró m. t.lkvi hatóság.

Szám 552./1886. t.lkv.

(164) 3—3

Árverési hirdetményi kivonat.

A szt.-ágothai kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a n.-szebeni földhitelintézet végrehajtónak szt.-ágothai Wellmann János és neje Mária végrehajtást szenvedők elleni 45 frt 74 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szt.-ágothai kir. járás bíróság) területén lévő s a szt.-ágothai határon fekvő, a szt.-ágothai 367-ik számú telekjegyzőkönyvben A + 1, 3, 4, 7—9, 11—22, 24—37, 39—43, 45—50, 52—77, 79—86. és 88. rendszámok alatt felvett ingatlanokra az árverezést 1793 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1886. évi május hó 15-ik napján délelőtt 10 órakor a szt.-ágothai kir. t.kvi hatósági helyiségben megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartoznak az egyes ingatlan becsárának 10%-át vagyis összesen 179 frt 30 krt. készpénzben, vagy az 1881. XL. törv.-cikk 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszt. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. XL. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1886. február 27-én.

A kir. járásbíró m. t.lkvi hatóság.

Szám 547./1886. t.lkv.

(165) 3—3

Árverési hirdetményi kivonat.

A szt.-ágothai kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az erd. orsz. ev. luth. egyházi általános nyugdíjintézet végrehajtónak szt.-ágothai Wagner Jánosné szül. Brantsch Anna végrehajtást szenvedő elleni 298 frt 18 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szt.-ágothai kir. járásbíró) területén lévő és szt.-ágothai határon fekvő, a szt.-ágothai 1260-ik számú telekjegyzőkönyvben A + 1—25. rendszám, valamint 1356, 1357, 1428, 2060, 3382, 3758, 3773^b, 3774, 3865, 6005, 7072, 8105, 8106, 8137, 8138, 8172, 9451, 9847, 10212, 12340, 12806, 17384, 21477, 21752, 21925, 23314, 24144, 24407. és 25758. helyrajzi számok alatt felvett ingatlanokra az árverést 530 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. május hó 20-ik napján délelőtt 9 órakor a szt.-ágothai kir. járás bírói irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Árverezni szándékozik tartoznak az egyenkénti ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis összesen 53 frt 90 krt. készpénzben, vagy az 1881-dik évi LX. törvény-cikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminisztéri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent Ágothán, 1886. febr. 27.

A kir. járásbíró m. t.lkvi hatóság.

Üzletváltoztatás.

Az Első magyar általános biztosító-társaság brassói főigénynökségének irodája folyó évi május 1-től fogva, (Klastrom-utca, 615. szám alatt volt) Gyertyánffy-féle házba áthelyeztetik.

Az Első Magyar biztosító-társaság
brassói főigénynöksége
PUTZKER J.

(178) 1—1

Friss 1886-os töltés

bel- és külföldi ásványvizekből,
valamint gazdagon felszerelt raktárát illatszerekből
és különlegességekből ajánlja

KELEMEN FERENCZ gyógytára

a „Fehér templomhoz“ Brassóban.

(171) 2—3

Kiadó lakás!

Az ujonnan épült Klastrom-utca 565. sz. alatt lévő ház első emelete teljesen kiadó.

A lakás áll 2 nagy, világos utcái szobából az utcára szóló erkélylyel, három világos udvari szobából konyhával, melyhez külön bejárat vezet, hozzá való minden alkalmatossággal.

A lakás f. évi június 1-ével a t. bérlőnek rendelkezésére áll.

Bővebb megtudható alulírt háztulajdonos üzletében, Klastrom-utca 562. sz. alatt.

Verzár István

(179) 1—1

Szám 2007./1886.

(170) 2—3

Birtokeladási hirdetés.

A közalapítványi királyi ügyigazgatóság, mint a honvéd-menház alap törvényes jogképviselője részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint N.-Küküllő megyébe kebeleztet Mihályfalva község határában fekvő, a rokkant honvédek menháza tulajdonát képező, a mihályfalvi telekkönyvben A + 1—12. rendszám alatt felvett és a kataszteri birtok iv szerint:

belsőségben	57 nsz. öl,
szántóföldben	30 hold 266 nsz. öl,
rétben	10 " 712 " "
legelőben	45 " 87 " "
erdőben	52 " 300 " "
szőlőben	800 " "

összesen . 138 hold 622 négyszög ölet tevő

földbirtok folyó évi május 15-éig a közalapítványi királyi ügyigazgatósághoz (Budapest VIII. stáció-utca 37. sz. a.) benyújtandó zárt ajánlatok után örök áron a legtöbbet ígérőnek a következő feltételek alatt el fog adatni:

- 1) A becsár 5600 forintban állapittatik meg.
- 2) Az ingatlanok a becsáron alól is elfognak adatni.
- 3) Ajánlattevők tartoznak 50 kros bélyeggel ellátott ajánlataikhoz, melyekben a megajánlott vételár betűvel és számmal világosan kiírandó, 100 frt bánatpénzt csatolni.
- 4) Az elfogadott ajánlattevő tartozik az adás-vevési szerződést a vett fel-szólítástól számított 8 nap alatt aláírni, ha ezt nem tenné bánatpénzét elveszíti.
- 5) Az ajánlattevők közötti szabad választási jog a nagyméltóságu m. kir. honvédelmi miniszteriumnak tartatik fenn, kinek jogában áll nemcsak az ajánlattevők közül bármelyiket elfogadni, hanem az összes ajánlatokat is minden jogkövetkezmény nélkül visszautasítani.
- 6) Vevő köteles a vételár egyharmadát az adás-vevési szerződés aláírásakor az eladónak lefizetni; a vételár hátralékot pedig évenként december 31-én 300 frtjával törleszteni s a vételár hátralék után 1887. évi január 1-től kezdve évenként december 31-én pontosan 6% kamatot fizetni, mit ha vevő nem teljesítene, jogot ad eladónak tetszése szerint, vagy kamatokat az általa szabadon választandó a sommás eljárásra illetékes bíróság előtt indítandó sommás per után rajta megvehetni, vagy pedig tőle a birtokot azonnal visszavenni s vevő ez esetben az összes addig befizetett vételárt elveszti s az, az eladó tulajdonát fogja képezni.
- 7) Vevő köteles az ezen szerződésből eredő minden terhet, mint például bélyeg, százalék és átiratási költségeket, valamint a törlesztések alkalmával a nyugta bélyegét fizetni.
- 8) Vevő az eladott ingatlanoknak az adás-vevési szerződés megkötése után azonnal birtokába lép, mely időtől fogva az átvett ingatlanoknak hasznai és terhei őt illetendik.
- 9) Vevő feljogosított, hogy a megvett ingatlanokra tulajdonjogát — saját költségén — bekebeleztesse, oly feltétel alatt azonban, hogy egyidejűleg az eladó javára a vételár hátralék erejéig a zálogjog a megvett ingatlanokra bekebeleztesse.
- 10) Az adás-vevési szerződés aláírás után a vevőre azonnal kötelező, az eladóra nézve pedig csak a nagyméltóságu m. kir. honvédelmi miniszterium jóváhagyása után.

Kelt Budapesten, 1886. évi április 17-én.

A magyar szági közalapítványi királyi ügyigazgatóság.

Lakások.

Buzasor 559. szám alatt két szép világos szoba, melyekben most egy ügyvédi iroda van elhelyezve, továbbá 2 szoba s konyha május hó 1-jétől kezdve kiadók.

A lakások külön-külön bejáratúval ellátva.

Bővebb megtudható

VASADI JÓZSEF
háztulajdonosnál.

(176) 1—3

Mindenféle ruha- és kalapdiszkek legújabb divat szerint.

Laskai Árpád

(124) 9 20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó virág-sor, 323. sz. a.)

ajánlja a t. cz. közönségnek a

tavaszi és nyári évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: Divatszövetekben, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszkek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, kesztyűk stb. a legjutányosabb árak mellett.

Felsők és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készítenek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

Raktár szalon- és futószönyegekben.

Nagy választék férfi-divatszövetekben

Elismerési oklevél.

1873.

Bécsi világi kiállítás

BEER J. unokaöcscse

butorgyári raktára

Brassó, nagy-utca 526. sz.

ajánlja gazdagon felszerelt raktárát kizárólag jól, rendszeren s gondosan dolgozott butorokban a legolcsóbb árak s biztos kezeség mellett.

Ugyanitt diófa s egyéb tönkök vásároltatnak. (87)17—20